

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Jurečkovou ve věci

žalobce

I. O. E., nar. X
st. přísl. Nigérie
bytem X

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra – OAMP,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2025, č. j. OAM-1275/ZA-ZA11-K03-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného, doplňující podání žalobce

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 12, § 13, § 14 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen azylový zákon), tak, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje. Žalobce s rozhodnutím nesouhlasí a je přesvědčen, že žalovaný nesprávně posoudil situaci v zemi původu žalobce a jeho azylové důvody; v případě návratu by byl ohrožen jeho život a zdraví. Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a žalovaný v probíhajícím řízení porušil zejména § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), jakož i § 12 a § 14a azylového zákona.
2. Pokud jde o azylový příběh, žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Nigérie, kde před svým odjezdem žil ve městě Orlu ve státě Imo v jihovýchodní části země. Většina této oblasti je již několik let považována za nebezpečnou, neboť zde často dochází k násilnostem ze strany většího počtu aktérů, jakými jsou různé ozbrojené milice, lokální kulty, separatistické skupiny a domorodé komunity.
3. První problémy žalobce započaly v roce 2020. Jeho vesnice byla pod kontrolou separatistické skupiny IPOB (Indigenous People of Biafra). Příslušníci této skupiny nařídili obyvatelům města, aby neopouštěli svá obydlí; důvod tohoto nařízení nebyl znám. Žalobce však měl domluvenou schůzku v hlavním městě, kde pracoval na vyřízení svých studijních záležitostí v České republice a potřeboval ověřit svůj diplom. Z tohoto důvodu zákaz vycházení porušil a z města odcestoval. Když se následně vrátil, zjistil od ostatních obyvatel, že je považován za zrádce, který odcestoval do hlavního města, aby informoval vládu o aktivitách skupiny.
4. V březnu roku 2021 musel žalobce cestu do hlavního města opakovat, neboť si znovu potřeboval vyřadit dokumenty pro účely studia. Po svém návratu byl unesen příslušníky skupiny IPOB do jejich tábora, kde byl mučen a ponižován. V táboře se následně seznámil s osobou jménem V., která mu pomohla z tábora uprchnout. Před útěkem jej však varoval, že ten, kdo je jednou považován za zrádce, jím bude navždy.
5. Po útěku z tábora se žalobce dostal nočním autobusem do hlavního města, kde se skryl na vysokoškolských kolejích a začal vyřizovat víza do České republiky. Poté do České republiky legálně odcestoval.
6. Na začátku roku 2023 se žalobce pokusil o návrat do Nigérie, a to primárně kvůli své rodině. Po příletu se ubytoval na vysokoškolských kolejích, kde jej navštívila jeho rodina. Během pobytu obdržela manželka žalobce zprávu od přítelkyně známé výše uvedeného V., která informovala, že IPOB ví o jeho návratu a také ví, kde se nachází. Z tohoto důvodu žalobcova rodina z místa ihned odjela a žalobce se vrátil zpět do České republiky.
7. Pokud jde o vady napadeného rozhodnutí, žalobce uvedl, že situace v jeho jihovýchodní části Nigérie se od prvního incidentu nezlepšila, naopak se každým rokem zhoršuje. Od roku

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2020 do roku 2025 zde v souvislosti s útoky ozbrojenců zahynulo více než 776 lidí. Mnoho incidentů se odehrálo právě v jeho domovském státě Imo a tento trend je přičítán zejména organizaci IPOB.

8. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nerespektoval zákaz vycházení, který byl uvalen na obyvatele regionu. Podle žalobce byl tento zákaz již před několika lety zrušen a podpora hnutí IPOB mezi místními obyvateli klesá. Zákaz vycházení však v regionu stále fakticky platí, což potvrzuje například článek německé veřejnoprávní rozhlasové a televizní společnosti Deutsche Welle, která tvoří reportáže z celého světa. Porušení zákazu může vést až ke smrti – na tomto tvrzení žalobce trvá. Násilnosti v regionu potvrzuje i zpráva EUAA.
9. Žalobce má tedy za prokázané, že v oblasti dochází k potlačování lidských práv a k usmrcování civilního obyvatelstva nejen v důsledku konfliktů mezi milicemi a státními orgány, ale i v důsledku samostatného jednání těchto skupin, zejména skupiny IPOB. Pro doložení vážnosti situace předal žalobce správnímu orgánu i videa z jihovýchodní Nigérie, která potvrzují násilí páchané na civilním obyvatelstvu; žalovaný je však nedostatečně vyhodnotil v rámci dokazování.
10. Žalobce je přesvědčen, že vzhledem k situaci v zemi původu žalobce nesprávně posoudil důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a azylového zákona. Žalobce byl obětí únosu a mučení, čímž se žalovaný řádně nezabýval. Byl přitom povinen postupovat v souladu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
11. Žalobce se nemohl obrátit na státní orgány z obavy kvůli své příslušnosti k etniku Igbo. Toto etnikum je často pokládáno za příslušníky IPOB již jen kvůli etnické příslušnosti, a policie jim pomoc odmítá či je rovnou zadržuje. Žalobce byl jedné takové situaci osobně přítomen a má silnou obavu, že by jej státní orgány namísto pomoci rovněž zadržely pro podezření z příslušnosti ke skupině IPOB. Mezi příslušníky nigerijské policie navíc vládne vysoká míra korupce.
12. Po útěku žalobce ze země se příslušníci IPOB zaměřili na jeho rodinu, což vedlo až ke zbití jeho ženy a ke zranění jeho syna. Fotografie těchto zranění jsou součástí správního spisu.
13. K důkazní situaci žalobce uvedl, že v řízení doložil několik důkazů, se kterými se podle jeho názoru žalovaný dostatečně nevypořádal. Doložil zejména konverzaci na komunikační platformě WhatsApp, a to z období roku 2020; obsahem těchto zpráv byla komunikace mezi manželkou žalobce a její kamarádkou. Z uvedené konverzace jasně vyplývá nebezpečí pro žalobce a jeho rodinu v případě sledování příslušníky skupiny IPOB. Jedná se podle žalobce o pronásledování, přičemž jeho pronásledovatelé si jej našli i v jiné části země a nečiní jim žádný problém dohledat jej kdekoliv. K pronásledování přispívá i to, že je podle příslušníků IPOB považován za donášče státních orgánů.
14. Žalobce v průběhu azylového řízení podával konzistentní výpovědi a informace, které by měly být podle jeho názoru považovány za věrohodné. Odkázal k tomu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, a dále na rozsudek ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019-57.
15. Žalovaný ve svém rozhodnutí vyjadřuje pochybnosti nad tím, že by měl být žalobce příslušníky IPOB pronásledován tolik let, když od prvního incidentu do současnosti uběhla dlouhá doba. Žalobce však nemá důvod nevěřit příslušníkům skupiny IPOB, kteří jej upozorňovali, že kdo je jednou těmito osobami považován za zrádce, bude za něj považován

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

již navždy. V tomto smyslu žalobce odkázal na prohlášení skupiny IPOB z roku 2022, kde tato skupina výslovně uvedla, že „jsme všude a naše oči jsou rovněž všude“.

16. K nemožnosti vnitřního přesídlení žalobce uvedl, že ačkoliv je pohyb obyvatel v rámci Nigérie formálně garantován ústavou, jeho případ nenaplnuje kritéria vytyčená rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74. Přesun do jiné části země podle něj nebude účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti.
17. Žalobce se při svém návratu do země v roce 2023 sice zdržoval ve státě Edo, avšak i tam byl nakonec příslušníky skupiny IPOB odhalen a musel znovu uprchnout. Hlavním ohniskem konfliktů je sice stát Imo, avšak příslušníci IPOB působí v určitých rozsazích i v jiných státech. Přesun do jiné části země by tak žalobci s největší pravděpodobností nepomohl vůbec, případně jen dočasně. Vnitřní přesídlení je tedy podle žalobce nereálné.
18. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil situaci v zemi jeho původu a jeho azylové důvody. Napadené rozhodnutí je podle něj nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tvrdí, že při rozhodování došlo k porušení § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 12 a § 14a azylového zákona. Uvedl, že jeho potíže ve vlasti začaly zejména v roce 2020, kdy měl mít problémy s organizací Indigenous People of Biafra (IPOB), působící v jižní Nigérii, a to od doby, kdy podal žádost o vízum do České republiky za účelem studia na vysoké škole. Tvrdí, že byl příslušníky této skupiny unesen a zbit.
19. Od září 2021 studuje v České republice, nicméně v roce 2023 se vrátil do Nigérie, protože měl v úmyslu navštívit vesnici, kde žije manželka s dětmi. Manželka mu podle jeho tvrzení sdělila, že IPOB ví o jeho návratu do Nigérie, a proto se musel ubytovat v hostelu, kde se nadále před touto skupinou skrýval. Tvrdí, že příslušníci IPOB zjistili, že se nachází v univerzitním kampusu, a proto se musel vrátit zpět do České republiky. Českou republiku si pro studium vybral proto, že Česká zemědělská univerzita se specializuje na tropické zemědělství, čemuž odpovídá i možnost získat stipendium. Chtěl dokončit magisterské studium v zahraničí, neboť již dříve studoval na univerzitě v Nigérii. O prodloužení pobytu za účelem studia, který mu skončil dne 31. 8. 2023, si nepožádal, protože byl podle svého tvrzení ve vězení.
20. V případě návratu do vlasti se obává o svou bezpečnost, protože IPOB má podle jeho slov své informátory všude a nelze se obrátit na státní orgány. Pokud jde o možnost přestěhování do jiné části země, uvedl, že to není možné, neboť informátoři IPOB působí celostátně. Domnívá se, že žalovaný nesprávně posoudil důvody pro udělení doplňkové ochrany, protože byl obětí únosu a mučení. Má rovněž obavu, že jako občan státu Imo je automaticky považován za příslušníka IPOB. Z tohoto důvodu má za to, že přesídlení do jiné části Nigérie není možné, neboť bude členy IPOB odhalen kdekoliv. Na základě uvedeného žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
21. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a s těmito námitkami nesouhlasí, neboť podle jeho názoru neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu nebo azylového zákona. Žalobce uvádí potíže s organizací IPOB, která je nestátním aktérem, nikoli orgánem státní moci Nigérie. Samotný konflikt s nestátní ozbrojenou skupinou však podle žalovaného sám o sobě nezakládá důvod pro udělení azylu, pokud je stát původu schopen a ochoten zajistit ochranu (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 28/2008). Žalobce podle žalovaného pouze obecně tvrdí, že se na státní orgány obrátit

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nemůže, avšak neuvedl žádný konkrétní pokus o vyhledání ochrany ani specifický důvod, proč by mu státní orgány ochranu neposkytly. Obecná nedůvěra ve státní instituce nepostačuje.

22. Žalovaný dále uvádí, že se podrobně zabýval věrohodností výpovědi žalobce. V jeho tvrzeních byly shledány rozpory, zejména skutečnost, že se žalobce v roce 2023 dobrovolně vrátil do Nigérie, ačkoli tvrdí, že je od roku 2020 pod dlouhodobým ohrožením. Takové jednání je podle žalovaného v rozporu s tvrzeným intenzivním strachem o život (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 13/2007). Rovněž tvrzení o všudypřítomné síti informátorů IPOB na celém území Nigérie zůstalo nepodloženo. Žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, na základě nichž by byl automaticky považován za člena IPOB pouze z důvodu původu ze státu Imo. Judikatura přitom vyžaduje, aby žadatel povinnost tvrzení alespoň v základních rysech učinil věrohodnou (NSS 5 Azs 28/2008).
23. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce tvrdí nemožnost návratu do vlasti, kde se obává, že bude vystaven hledání a útokům ze strany místní skupiny IPOB, která jej měla v minulosti unést a zbít. Žalobce však neprokázal, že by byl pronásledován z důvodů uvedených v § 12 azylového zákona, tedy z důvodu rasy, národnosti, náboženství, politického přesvědčení či příslušnosti k určité sociální skupině. Jeho tvrzení směřují spíše k obecným obavám z bezpečnostní situace a z jednání nestátní ozbrojené skupiny.
24. Žalovaný dále posuzoval i možnost vzniku vážné újmy podle § 14a odst. 2 azylového zákona. Nebylo zjištěno, že by žalobci hrozilo uložení trestu smrti, mučení či nelidské zacházení ze strany státu, ani vážné a individuální ohrožení života v důsledku svévolného násilí v ozbrojeném konfliktu. Situace v Nigérii podle žalovaného nedosahuje intenzity svévolného násilí ve smyslu rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci Elgafaji (C-465/07).
25. Podle žalovaného byla správně posouzena také možnost vnitřního přesídlení do jiné části Nigérie. Nigérie je zemí s více než 200 miliony obyvatel a rozsáhlým územím. IPOB působí převážně regionálně. Žalobce neprokázal, že by byl individuálně vyhledáván na celostátní úrovni. Dle rozsudku NSS č. j. 4 Azs 23/2009 je vnitřní ochrana relevantní tehdy, pokud žadateli v jiné části země nehrozí pronásledování a přesídlení je rozumné.
26. Ani tvrzení o únosu nebylo podloženo konkrétními detaily, lékařskými zprávami či jinými podpůrnými důkazy. Žalovaný se tímto tvrzením zabýval, avšak neshledal je věrohodným ve světle ostatních zjištění.
27. Správní orgán připomíná, že mezinárodní ochrana je výjimečným institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky a nemůže nahrazovat jiné formy pobytu upravené zákonem o pobytu cizinců. Potřeba legalizovat si pobyt na území České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Výjimečné okolnosti, které by mohly odůvodnit udělení doplňkové ochrany z důvodu respektování práva na soukromý a rodinný život, nebyly v případě žalobce zjištěny.
28. Žalovaný má za to, že žalobce žalobou nezpochybnil zákonnost napadeného rozhodnutí, kterým se mezinárodní ochrana neuděluje. Na základě shora uvedeného proto navrhuje, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.
29. V doplňujícím podání žalobce zopakoval svou argumentaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. Posouzení žaloby

30. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Z podkladů obsažených ve správním spise, z výpovědí žalobce učiněných v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany a z listin, které žalobce předložil, zjistil soud tento skutkový stav:
32. Žalobce je státním příslušníkem Federativní republiky Nigérie, pocházejícím ze státu Imo, konkrétně z města Orlu v jihovýchodní části země. Je ženatý a má děti. V Nigérii před odjezdem žil s rodinou, poté vycestoval do České republiky za účelem studia.
33. Od září 2021 studuje na České zemědělské univerzitě v Praze, obor zaměřený na tropické zemědělství. Tvrdí, že ČR si zvolil právě pro tuto specializaci a s možností získat stipendium. V roce 2023 se vrátil do Nigérie, kde měl v úmyslu navštívit svou rodinu.
34. Žalobce opakovaně uvedl, že jeho potíže v zemi původu započaly v roce 2020. Popsal, že oblast jeho bydliště je pod vlivem separatistické skupiny Indigenous People of Biafra (IPOB). Tato skupina podle jeho tvrzení zavedla v jeho vesnici zákaz vycházení, který porušil v souvislosti se svým vycestováním do hlavního města za účelem vyřízení studijních formalit potřebných pro studium v České republice.
35. Po návratu do vesnice měl být okolními obyvateli označen za „zrádce“, který měl údajně informovat státní orgány o aktivitách IPOB. Podle žalobce byl v roce 2021 unesen příslušníky IPOB, kteří jej odvezli do tábora, kde jej fyzicky napadali a ponižovali. Tvrdí, že mu z tábora pomohl uprchnout muž jménem V., který jej zároveň varoval, že IPOB považuje takového člověka za zrádce trvale.
36. Po útěku žalobce odcestoval nočním autobusem do hlavního města a následně vycestoval do České republiky.
37. Na počátku roku 2023 se žalobce vrátil do Nigérie, a to primárně kvůli rodině. Uvedl, že se ubytoval na vysokoškolských kolejích, kde jej navštívila jeho manželka s dětmi. Podle sdělení manželky obdržela zprávu od kamarádky osoby jménem V., že IPOB ví o jeho návratu a zná i jeho aktuální pobyt.
38. Poté, co se o jeho návratu měli dozvědět příslušníci IPOB, žalobce znovu odjel a vrátil se zpět do České republiky. Tvrdí, že se před nimi musel skrývat a přesun do jiného státu Nigérie (konkrétně Edo State) mu nepomohl, protože byl členy IPOB údajně vypátrán i tam.
39. Žalobce ve správním řízení předložil zejména:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- konverzaci z roku 2020 z komunikační platformy WhatsApp mezi jeho manželkou a její kamarádkou, z níž měl podle něj vyplývat zájem a sledování jeho osoby členy IPOB,
 - obrazový materiál (video) zachycující násilné incidenty v jihovýchodní Nigérii, které měly dokládat obecnou bezpečnostní situaci,
 - fotografie zranění své manželky a syna, o nichž uvedl, že byla způsobena příslušníky IPOB poté, co již Nigérii opustil,
 - vlastní výpovědi o únosu, mučení a o sledování příslušníky IPOB.
40. Žalobce tvrdí, že všechny tyto podklady dokládají jak jeho osobní pronásledování, tak i obecnou eskalaci násilností v regionu, kde žil.
41. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný posuzoval výpověď žalobce, předložené listiny i veřejně dostupné zprávy o situaci v Nigérii. Vyhodnotil IPOB jako nestátní ozbrojenou skupinu působící primárně regionálně.
42. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl konkrétní důvody pronásledování podle § 12 azylového zákona, nebylo prokázáno, že by se kdy obrátil na státní orgány se žádostí o ochranu, tvrzení o únosu a mučení nebyla podložena lékařskými zprávami nebo jinými věrohodnými podklady, dobrovolný návrat žalobce do Nigérie v roce 2023 je podle žalovaného v rozporu s tvrzením o dlouhodobém strachu o život, situace v Nigérii podle jeho závěrů nedosahuje úrovně svévolného násilí relevantní pro doplňkovou ochranu, vnitřní přesídlení považuje za možné a přiměřené.
43. Na tomto základě rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany.
44. Správní orgán vycházel ze zákonem vyžadovaných podkladů, zohlednil tvrzení žalobce, shromáždil relevantní informace o zemi původu a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Napadené rozhodnutí tak splňuje náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobní tvrzení o nepřezkoumatelnosti proto soud neshledal důvodným.
45. Pokud jde o namítané porušení zásady materiální pravdy a povinnosti zjistit stav věci, žalobce neuvádí konkrétní opomenuté důkazy či skutečnosti, jež by mohly mít vliv na závěr o neudělení mezinárodní ochrany. Soud neshledal, že by žalovaný rezignoval na povinnost objasnit skutkový stav; naopak provedl dokazování v rozsahu typickém pro řízení podle azylového zákona.
46. Soud konstatuje, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by naplňovaly zákonné znaky pronásledování z důvodů uvedených v § 12 azylového zákona. Žalobce netvrdil, že by mu újma hrozila z důvodu rasy, národnosti, náboženství, zastávaného politického názoru či příslušnosti k určité sociální skupině. Jeho potíže mají být způsobeny jednáním nestátní ozbrojené skupiny IPOB.
47. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně zdůrazňuje, že pronásledování nestátním aktérem je relevantní jen tehdy, není-li stát schopen či ochoten poskytnout ochranu. Žalobce však neuvedl, že by se kdy pokusil obrátit na státní orgány, a neuvedl ani konkrétní okolnosti, které by činily takový postup objektivně nemožným. Obecná nedůvěra ve státní orgány není dle judikatury postačující.
48. Soud dále předesílá, že tvrzení žalobce o jeho únosu a mučení nelze bez dalšího přijmout, pokud postrádají elementární míru konkrétnosti a podpůrných indicií. Tvrzení žalobce jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vnitřně rozporná. Podle svých slov měl být v táboře IPOB brutálně mučen a hrozila mu smrt, avšak neuvádí žádné následky takového zacházení, nevyhledal lékařské ošetření a bez obtíží absolvoval cestu do hlavního města nočním autobusem i následné legální vycestování ze země. To je obtížně slučitelné s představou akutního a intenzivního pronásledování.

49. Soud nepřehlídí, že situace v jihovýchodní Nigérii vykazuje znaky zvýšené míry násilí, a uvědomuje si, že život v této části země může být obtížný. Nicméně žalobce nepředložil takové skutečnosti, které by zakládaly reálné riziko vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 azylového zákona.
50. Žalobce nebyl schopen doložit, že by mu hrozilo zacházení odporující čl. 3 Evropské úmluvy. Tvrzení o únosu a mučení jsou obecná, časově i obsahově vágní a postrádají věrohodnou oporu. Média, fotografie a videa, které předložil, spíše dokládají obecnou bezpečnostní situaci v regionu, nikoli individuální hrozbu vůči jeho osobě.
51. Soud připomíná, že významnou skutečností je dobrovolný návrat žalobce do Nigérie v roce 2023, a to navzdory údajnému pronásledování od roku 2020. Takový postup není slučitelný s tvrzením o bezprostřední či extrémní hrozbě újmy. Žalobce navíc opět bez obtíží vycestoval zpět do České republiky.
52. Žalobce tak v daném případě nepředložil skutečnosti, které by zpochybnilly závěry žalovaného, že mu vážná újma hrozit nemůže.
53. Žalovaný správně posoudil i otázku vnitřní ochrany. Nigérie je územně rozsáhlým státem s desítkami milionů obyvatel a heterogenními regiony. IPOB působí primárně ve státech jihovýchodu, zejména ve státě Imo. Žalobce neunesl břemeno tvrzení ohledně toho, že by byl hledán celostátně nebo že by tato skupina disponovala reálnou schopností jej vystopovat kdekoli. Tvrzení o „informátorech po celé Nigérii“ je ničím nepodložené.
54. Žalobce sám navíc prokázal, že je schopen se volně pohybovat: bez obtíží odcestoval z tábora IPOB do hlavního města, bez obtíží vycestoval do České republiky, bez obtíží se do Nigérie vrátil a bez obtíží poté znovu odcestoval do zahraničí.
55. Takový pohyb je objektivně neslučitelný s představou reálného, okamžitého a intenzivního ohrožení, které by činilo vnitřní přesídlení nemožným.
56. Soud proto souhlasí se závěrem žalovaného, že vnitřní ochrana byla v případě žalobce dostupná a přiměřená.
57. Soud shrnuje, že žalobcem tvrzené skutečnosti nedosahují intenzity pronásledování ani vážné újmy vyžadované azylovým zákonem. Předložená tvrzení jsou obecná, rozporná a neprokazují individuální ohrožení. Zásadní rozpory v příběhu žalobce — zejména mezi tvrzeným mučením a jeho schopností bez obtíží cestovat po Nigérii i do zahraničí, mezi údajnou nemožností získat ochranu a dobrovolným návratem do země, a mezi údajnou celostátní hrozbou a faktickým chováním žalobce — odůvodňují pochybnosti o věrohodnosti celého příběhu.
58. Soud proto akceptuje právní hodnocení žalovaného, které odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu i judikatuře Soudního dvora Evropské unie a je založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
60. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřislouží. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. březen 2026

Mgr. Jana Jurečková v.r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.